

Fülöp Lajos

Könyörgés derűért

Uram, én nem ismerlek Tégedet,
de hiszem, hogy vagy, és tudom, szeretsz.
Látod: sok a gond, kevés a remény,
s egyre több az elhagyatott, szegény.

Add, hogy arcom mégis derűs legyen,
mint kora őszi fényes reggelek,
a csüggedőket bátorítani tudjam,
s mindig csak az örömet daloljam.

Áttörve a közöny sötét falát,
hadd enyhíthessek bánatot, hiányt,
hogy szeretetet vihessek oda,
ahol az élet ma még mostoha.

Szelíd szavakkal mondom el Neked:
kérek, hallgasd meg könyörgésemet.

Nagy Székely Ildikó

Fohász

Uram! Tedd meg, ha kérhetek!
E világ szülötte lettem,
honnan hoztam azt, amit hoztam,
s jöttömet homály fedi.
A szüntelen kutakodás gyümölcse
vajon édes lesz-e, vagy inkább keserű?

Amit meglelek, gyom lesz, avagy gyógyító fű,
ír a sajtó lélekre.

Csak egy jelet mutass nekem!
Uram! Tedd meg, ha kérhetek!
Ráhajoltam a szépre, inda teste
csalóka álom, vágytam remegve,
de a dombon túl nem várt senki.
dögletes bűz volt,
s minden... halott... halott...

Csak egy jelet mutass nekem!
Uram! Tedd meg, ha kéretek!
Anyám ellen fordultam,
dühödten szórtam, mint pelyvát, az átkot,
szemére hánytam a gonosz világot,
fájó szomorú tekintete rám meredt...
nem értettem meg... akkor még nem.

Már tudom, a jónak a hamva is jó,
kellene az a szó... nagyon kellene!
Csak egy jelet mutass nekem!
Uram! Tedd meg, ha kérhetek!
Csupán ember, halandó vagyok,
messze utazó, még távol a hajó,
de közeleg, s melyre lépvén
tenger sok dolgom végére ér.
Itt alig lélegzik, csupán vegetál
a keresett igazság.
Talán örökre rejtve marad a jel?
Csak a csend..., csak a csend...
Te megteheted.
Uram! Tedd meg, ha kérhetek!
